

Slovenija izbaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petek. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za polleta 3 gold. in $\frac{1}{2}$, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še $\frac{1}{2}$ gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Nemška edinost.

(D.) Star pregovor pravi: Po djanju sodi človeka, ino kar od tega velja, se zamore tudi na življenje narodov ino ljudstev obrniti.

Koliko smo slisali, koliko smo brali od Nemške edinosti, ali če se po delih te čudopolne, silne Nemške čednosti oziramo, družiga ne najdemo kakor Nemške razperitije. V ta namen nam ne bo potreba izgledov iz njih poprejšne dogodivšine nanašati, temuč prigodbe sedajnih časov tak jasno govore, de se bodo bravci lahko od resnice našiga terdenja prepričali.

V pretečenimu mescu tega leta so Elsačani, Nemcov bratje, spomin dvestoletne podaje pod francozko vlado vpervič veselo obhajali. Ta prigodba bi se nesramna laž tistimu zdela, kateri le po baharijah Frankobrodskih ustnežev veljavo nemškiga narodniga čutja presodi, gotovo nesramna laž — de bi zamogli Nemci obletnico nemške sramote ino izdaje tako obhajati. Vender taka je bila, v starimu Strasburgu so jako zvonovi peli, francozke bandera se po zraku vihale, ino trume ljudstva, zabivši pregrehe svojih dedov, k te veselici se snidili. V Münsterski pogodbi si je Francoz pred dve sto leti z Elsaškim varno porensko mejo pridobil, nekdanja Nemška vladija pa se narlepši dežele s prebrisanimi ino pridnimi prebivavci po izdaji v večno sramoto snebila. Francoz je dobro znal tujimu narodu te dežele svoje šege vcepiti, tako de je Elsačana nekdanj terdiga Nemca že skoraj popolnoma pofrancozil, njegovimu rodnimu bratu poptujil, ino vsako nemško sočutje v njegovimu sercu omamil. Tu ino tam se pač vzdigne glas v pušavi, to popačeno ljudstvo spokorit, ali Elsačan mu odgovori: Moja nemška mati me je zanemarila, lepši prihodnost meni francozka mačeha obeta. Tudi neki Neme rojen v Strasburgu je pri te prigodbi v Augsburzkih novicah v dokladi Nr. 305 sledeče, sosebno nam Slavjanam koristne besede pisal:

»V te dobi torej, ko po celi Evropi narodi k veljavi priti skušajo, ko se podjarjena ljudstva bojujejo za pridobljenje zgubljenne samostalnosti, v taki dobi zamore Elsaška okrajina vpervič spomin na svojo izdajo, na pritisnenje k francozki deželi praznično obhajati? Kako zamorejo unuki, republikanski unuki nekdanjih republikancov dvestoletni spomin podjarjenja svojih prededov pod tujo tiransko vlado vriskaje pozdraviti? O kako žalostna, sramotna obletnica je le ta?«

Nemška dežela mora edina, pravice Nemcov vsih držav morajo zavarvane biti, tako se je vpilo po časopisih ino v zborih, pa tisti vpivci so preslišali mertvaško zvonjenje, katero je od Strasburga semkej donelo. —

Pa ta žalostni izgled nemške nemarnosti bi jim pač mogel svariven biti? O, nikakor! Ako se ne motimo, sedajni Nemci hočejo to, kar se je nekdanj z Elsaškim zgodilo, v Šlezvig-Holsteinskim ponavljati. Kakšno kričanje je letas spomladi zavoljo teh dveh vojvodstev postalo, — kako malo junaštva se je skazalo? Šlezvičani ino Holsteinarji so se zdaj po tolikanj zastonj preliti kervi zavedli, kaj se ima od Nemške pomoči dočakati. Cvet njih mladosti je pod ojstrim Danskim mečem padel, kupčija po morju je jim zastala, njih široko sloveče kmetijstva so od sovražnih kopitov

poteptane, ino serditi Danec jim žuga, jih v ostudniši zvezo, ko do zdaj svojimu kraljestvu prikovati. In kaj rekó Frankobrodski očaki pri taki tugi in nevolji? Kakor bedaki blebotajo, ino se tolažijo z besedami: Posebna nesreča nas tare, kar je Nemški meč dobriga storil, to naše pero pokazi. —

Glejmo na Prusovsko državo, kir je sam kralj svojim preljubim Berlinarjam obljubil, nemškiga gibanja vodja postati. Prusje se nočejo svoji dozrajni odločenosti odpovedati, čedalje bolj se med njimi ino drugimi gorečimi Nemci misel vterduje, de Prusovska država mora vlado nemško prevzeti. Pa kaj porekó k te prusovski prevagi južni Nemci, nar bolj serditi zovražniki severnih Nemcov, kaj porekó kneziči, kateri so se potopa v idealni Teutonij tako ogibali, kaj porekó Lihtensteinarji? Znana pesem: „Was ist des Deutschen Vaterland“ bi znala ob veljavo priti. To se ne sme zgoditi! Zopet hočejo od njih zapušeno in tolikanj zasramovano Austrio s praznim ino votlim darilam Nemške oblasti privabiti. Pa od kar je na Dunaju strašna burja od turna sv. Štepanja nemško bandero odnesla, je tudi vpitev po nemški edinosti potihnila. Po glediših ino kerčmah Dunajčani začnejo čez tisto Nemško edinost burke vganjat, ino od kar sta Welker in Möslle sredništvo frankobrodskoe centralne oblasti tako slavno dopolnila, je tudi avstrijski Nemeč vero in zaupanje v resnico Nemške povzdige zgubil.

Glejte Slavjani, to je kratka povest od nemške edinosti. Tode kaj marajo tisti Frankobrodski preroki zato, če se tudi strop nad njih glavami vdira. Njih namemba je s tako rečeno nemško omikanostjo vse narode istoka osrečiti, torej se morajo prosto na jadranskim morju gibati, Istrijo z Dalmacijo si morajo prisvojiti, tudi ravno Podunavje je jim potreba, in še clo černo morje bo njih ladje nosilo. Mi nečemo te nemške sanjarije dalje izpeljati, temuč mi sklenemo ta sostavek s prostim vprašanjem na Nemce: Vi tirjate od Slavjanov, de bi se z vami zedinili, de bi vašo dušno silnost ino prevago spoznali, pa vi ne pomislite de v vašimu oserēju razpor in prepir vladata.

Torej Bog nas obvari tiste nemške edinosti, ino Slavjanska zloga naj se med Slavjanskimi bratmi zmiraj bolj uterduje.

Slovenščina na Koroškim.

Dopis iz Celovca. Draga Slovenija! ker se je, kakor ti je znano, tudi v Celovškim ozidji slovensko društvo včinilo, sim sklenil, ti posihmal zaporedama njega stanje in delavnost in sploh važniši prigodke iz slovenskiga obzira poročvati.

Grudna 14. dan je bilo pervo splošno zbirališe tega društva, torej naj se tudi od te dobe moje poročilo stran njega začne. — Zbrali smo se v novo najeti družbini čitavnici, ktera je v Berovi hiši na pošti, in iz dveh prostornih in prav prijaznih izb obstoji. Naj pervo nas je tačasni predsednik gosp. Dr. Hladnik nagovoril, in nam z iskreno besedo potrebnost družtev sploh, zlasti pa silno potrebnost, pomembo in visoki namen našiga slovenskiga razložil. Za njim je tačasni tajnik gosp. Ajnspiler zbranim udam na znanje dal dosedajno stanje, premoženje, prizadevanje in tečnost

družtva. Število družbnikov, do te dobe sicer še majhno, vender iz golo poštenih in verlih mož obstoječe, od dne do dne naraša in veselo prihodnost obeta; družbnik plača dva goldinarja vpisnjine, in potem 4 goldinarje na leto; učencam, kateri k društvu pristopijo, je vpisnjina spregledana. Dosihmal je društvo svoje postave osnovalo, izdelalo in razglasilo, je v prijateljskih dopisih svoje serčno pozdravilo slovenskim društvam v Ljubljani, v Graci, Gorici itd. razposlalo; je Slovincam na Koroškim v prav obudivni in prepričavni besedi njih nar viši potrebe stran slovenske reči, njih drage domovine in narodnosti v razposlanih natisih razodelo, in jih k pristopu v društvo povabilo; jih je ravno kar ob nastopu noviga cesarja v posebnih urno natisnjenih nagovorih pred šuntarji in podpihovavci, ki v tacih priložnostih tako radi razsajati, dregati, in laži kovati začno, svarilo, jim uzrok imenitniga prigodka razodelo, ter jim mir in zvestobo priporočilo itd. Dosedajno odborstvo je tele dve izbi v družbino shodiše in čitavnico najelo, s potrebnimi rečmi previdilo, pričujoče časopise in več knjig oskerbelo, čas in red vsakdanjiga zhoda in branja osnovalo itd. itd. Potem je gosp. Ajnspiler zbranim družbnikom v razsojo in poterjenje prejbral od sebe zložen „odgovor“ na neki puhli sostavik v Celovški Karintii pod vpijočim naslovom: „Deutsche habt Acht!“ ki ga je neki od nemške veseljnosti nadušen nemškutar naredil, kteriga dobro poznamo, desiravno svojiga imena, kteriga sicer pri nobenim sostavku ne pozabi, ni podpisal, ker je mende spoznal, kako gerdo in studno de je, de v serci Slovenije rojen Slovenec v nemški rog trobi. Jasni in pametni „odgovor“ gosp. Ajnspilerja je bil enoglasno poterjen, in v imeni društva Karintii namenjen (unidan je že bil na svitlim). Per ti priliki spomnim, de ima tudi slovensko društvo v Ljubljani neka dva „gehajmsrajbarja“, ki v Graških novinah svoje bigelce peržigata; — ali se taki brezimeneži ob sedajnim času očitnosti svojiga imena ali svojiga sostavka sramujejo, de imena prav nič, tudi z eno čerko ne razodevajo, ampak se pod zvezdice, pike in gerške kljuke skrivajo? — Potem je bilo sklenjeno, de si bo društvo ob novim letu sledeče časopise oskerbelo, in v čitavnici imelo: Slovenijo, Novice, Cerkevni časopis, Vedež, Celjske novine, Slavenski jug, Beogradske novine, Danica, Narodny noviny, Slawische Centralblätter, Klagenfurter, Laibacher, Gratzter Zeitung, Osterreichischen Lloyd, in Wiener Abendblatt. — Posledajic je bila v tem zhodišu še volitev 12 posihmalnih odbornikov društva, med temi novo izvoljenimi odborniki sta znana slovenska pisatelja: gosp. Robida (kteriga „narvoslovje po domače“ blezo prav umevno in izverstno delo, je lih kar v natis pripravljeno) in Javornik, potem Dr. Hladnik, Ajnspiler, mladi iskreni slovenec Janežič itd. Predsednik bo Dr. Hladnik ostal.

Družbina čitavnica je vedno odperta, v kateri se zlasti ob večerih družbniki zhajajo, časopise prebirajo, se trikrat v tednu v slovenskim, enkrat v ilirskim in dvakrat v českim jeziku vadijo, sicer se pogovarja, včasih se kaki lepi in krepki slovenski sostavik krasnorečno progovori (deklamira), naj večkrat pa se ktera zapoje iz slovenske gerlice, v kateri je v res-

nici več v napevi in besedi tako mičnih in iskrenih pesim, de jim ni para. Slava Ljubljanskemu društvu za miloglasno domorodno gerlico.

Tudi v tukajšni duhovščini slovenski duh veselo veje; letas so namreč slovenski bogoslovci med seboj v društvo stopili, so si svoje družtvene postave naredili, imajo svojo čitavnico, časopise, knjižnico itd., vsak teden tudi en spisani list (časopis) med seboj na svitlo dajo, pod imenom Vene; in dvakrat v tednu se v slovenskim govorništvu za prižnico prav marljivo vadijo. Hvala jim, tako prizadetje gotovo lepi sad obeta.

Tudi od „šulrota beštelan profesor“ slovenšine za tukajšno učiliše, od kteriga je letas gosp. Svečan pisal, je že zdavnaj slovenski uk na kljuko obesil, in raji nemško štilitiko tradira. Njegovo službo je zdaj popolnoma gosp. Janežič prevzel, ki po dve uri v tednu rojene slovence, po tri ure pa nemce slovenšino uči, in med svoje obilne poslušavce iz vsih šol tudi več uradnikov in družih gospodov iz mesta šteje. Pozneje bo tudi za ilirsko in serbsko ene ure odločil. Njegova slovnica; Kurzer, leicht fasslicher Unterricht in der slovenischen Sprache für Deutsche, nach Dr. Ahn's bekannter Lehrmethode bearbeitet je ravno zdaj na svitlo prišla, od ktere bomo drugo pot kaj več povedali.

Kakor se sliši, se tudi per slovenskih kmetih na Koroškim ljubezin do slovenšine od dne do dne bolj vnema; postavim v Lišah v zverhnim rožju kmetje Slovenijo, Novice, cerkveni časopis in druge reči prav pridno in z veseljem berejo. Tudi po šolah slovenskih fará slovenšina čedalje bolj skerb in ozir, ki ga zasluži, dobiva; — oh koliko je zdaj na šolskih učencih po deželi ležeče! Naj bi spoznali, de pred vsim drugim oni nar berzdniši in nar obširniši poganjk slovenski reči in ljudskemu omikanju dati zamorejo, ako so pridni in marljivi, ako domovino ljubijo, ter srečo in izobraznost prihodnjiga naroda želje. Ne morem se zderžati, tukej verliga rodoljuba, in pametniga, za slovenšino vnetiga šolskiga učnika, gosp. Gr. Zomerja spomniti, ki v Borovljah, ktere so sicer slovenski, tode kakor pravijo, od nemških vetrov zlo napihneni kraj, z velikim pridam mlade slovenske učence, poleg Muršecove slovnice postave materiniga jezika, iz „Drobtinc, lepo branje, in vse druge reči v gladki domači besedi uči; otroci silno radi v šolo hodijo, in se pridno učijo. Ravno zdaj je tudi izgled slovenskiga pisanja per Leonu na svitlo dal, zvezik po 10, v poljah po 8 krajcarjev. Slava mu, in naj bo v izgled gospodam svojiga stanu.

Sicer je v Čelovci vedno mir. Banknote po goldinarji na štiri kose tergajo, ker je evenka premalo; kaka sreberna dvajsetica se tako redko prikaže, kakor zvezda z repam.

Oliban.

Austrijsko Cesarstvo.

Slovenske dežele.

Ljubljana. V čast novimu cesarju, nj. vel. Francu Jožefu I. je bilo večer 18. t. m. celo mesto razsvitljeno in godci narodne straže so med gorečimi baklami in spremljeni od velike množice ljudi po mestu godli. Pridši prod stanovanje deželnega poglavarja se je truma ustavila; potem ki je pesem za cesarja:

Slava našimu vladarju

Car Francišku Jožefu! itd.

iz krepkih pers zadonela, se je glasno: živi! mladimu cesarju klicalo, in potem, ki je bilo tudi: „Hej Slovenci, naša reč slovenska živo klije“ veselo zapeto, se je klic slovenskiga mladenča: „Živi ban Jelačić“ sto in stokrat ponovil iz ust vsih pričujočih. Zares, neločljiva se nam zdeta imena Franc Jožef in Jelačić, prestol in njega nar močnejši podpora; v njima se bo sreča naroda vkoreninila, njima iz serca tedaj porečemo: živila! — Drugi dan

so ljubljanski škof veliko mašo peli za cesarja Franc Jožefa. Ljudstva, uradnikov in vojšakov je bilo zlo veliko v cerkvi sv. Miklavža, in spoznali smo v temu, de v družih novih časih živimo. Nekdaj, ki je vlada ojstro od naroda ločena bila, smo ako je enaka maša za cesarja ali njega zlahto itd. peta bila, v ljubljanskemu časopisu pač brali, de je množica pobožnih ljudi cerkev spolnila, tode res ni bilo; zdaj pa je občino življenje naroda obudeno, in narod tudi moli za tisto, kar je v občini prid in za srečo države. — Zvunaj cerkve je stala tovaršija narodne straže, ki je strelala pri poglavitnih delih sv. maše. Druga narodna straža se je na semenjski terg postavila. H koncu je vsa straža po versti memo deželnega poglavarja in generala šla na narodni (kapucinarski) terg, in tam še enkrat „živio!“ zaupila cesarju po klicu, ki se je iz grada doli zasljal po velki cevi.

V imenu deželnih stanov in v imenu mesta ljubljanskiga so se šli poročniki od tod cesarju Ferdinandu v Prago in cesarju Franc Jožefu v Holomuc prikloniti. Med njimi so gospodje: Stari in mladi grof Hohenwart, Gutman, Lukman, Baumgartner (vodja narodne straže) itd.

General polni maršal Šuleig je svetiga Štefana dan hipama povelje dobil, koj na Dunaj priti. Odšel je koj po noči potem, ki mu je narodna straža še za slovo muziko napravila. Zdaj je gosp. Sühnel vojaški poglavar Krajnske in Koroške dežele.

Terst 25. Grudna. Slovenska reč pri nas lepo napreduje. Zvolili smo možje, kteri bi novimu nadopolnimu Cesarju pozdravljenje in poklon Teržačanov donesli. V obziru na tri narode, slovenski, nemški ino taljanski, ki tukaj mirno skupej prebivajo, se je taka volitev naredila, de od treh zvoljenih možov vsak eniga teh narodov nadomesti. Slavjanov namestnik je verli škof Legat. Na dan pred njegovim odhodom na Holomuc so došli odborniki slavjanskih srejn okoli Tersta, ter govorili so kakor pravi Slavjani. Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovenca ne gine. Bog jih živi.

— Tudi Istrianci se začnejo gibati, oni so sledeči preklic napravili:

Slišali smo, kako nekteri istrianski poslanci, v svojo nesrečo preveč nagneni k novim nevarnim prekucijam, tudi svoji domovini take škodljive naredbe napraviti hočejo, brez de bi dobro poznali narod, njegove šege, dohodke, potrebnosti ino mestne okoljšine, oni tirjajo pri slavnimu zboru, de bi se iz Istrije naredila taljanska pokrajina.

Kakor se je že pod Rimljanam naša stara Liburniška pokrajina k eni od panonskih nadvladij (prefektur), kakor slavenska in hervatska prištela, ravno tako je ona bila s časom pod ilirsko-slavenskim poglavarstvom v Ljubljani, ino potlej med francozko vlado (ktera je bolj zadeve našiga ljudstva razumela) pod rečkim poglavarstvom bila, kar je nam v tistih pač žalostnih časih zavoljo bližnjih gospok in naglosti ravnanja prav po volji bilo.

Naša enodušna želja je torej, de slavni ustavodajavni zbor te liburniške in čisto slavenske občine, kir se iz prižnice božja beseda v ilirskemu jeziku oznani, in sveta maša ravno tako bere, in kir se brez premembe toliko sto let služba svete maše v slavjanskemu jeziku opravlja, pod poglavarstvo, okrožnico, to je pod tisto oblast, naj se imenuje kakor hoče, postavi, ktera bi v lepi in bogati Reki stati imela, kir namreč mi Kastavci, Volosci, Veprimci, Lovraneci in Moščani brez tega terzniga mesta, ktero je v našimu okrožju ravno tako imenitno, kakor je Terst za druge Istrijance, obstati nemoremo.

Mi torej prekličemo tisto prazno in votlo namembo gg. istrijskih poslancov, kteri hočejo iz naše hervatsko-slavenske zemlje napraviti pokrajno taljansko.

Mi smo bili zmiraj dobri in zvesti Avstrijanci in nočemo nikdar in nikakor s taljanskimi izdajavci združeni biti.

Mi Hervati in Slavenci se torej zavarvamo očitno v obziru na pravice ktere smo dobili za varstvo nase narodnosti, proti vsakimu zjedinenju s Taljani ali s taljansko deželo, mi se enodušno oglasimo za osnovo naših hervatskih in slavenskih gospok v naši dragi Reki, od ktere odcepljen tukajšni krajnski narod ne sme ostati.

Dano v gradu Lovranu 14. Grudna 1848.

Slede podpisi.

(Sl. jug.)

Iz Štajera. Mesca kimovca t. l. pride neki mladi ženin v pisarnico ptujske grajšine (Oberpettau) in poplati vse, kar je bilo potrebno za svoje poslovanje; na zadnje pa poprosi po pobotno pismo pa po slovensko pisano. Uradniki ga začnejo sterma gledati in mu nekoliko prigovarjajo. On jim reče, če oni nečejo, naj njemu daju papira — da si sam napiše, oni pa se naj podpišejo. Kadar je te besedice izustil, poskočijo vsi, ga obdajo in gerdih imen, ktere so mu nemški izobrazenci prikladali, nije bilo ne konca ne kraja; alj to ni samo njemu, temuč tudi tistemu, kateri ga je na to, kakor so rekli, našantal. — Reveži v svojoj nemskoj vsevednosti ne znajo, da vsi časopisi slovensko ljudstvo o pravem stanju ustavnih pravic podučivajo. —

Slovinci za drago vas prosim, terjajte od uradnikov, naj vam vse po slovensko zapisejo, saj so oni za vašo, ne pa vi za pisarjev voljo postavljeni. Kak dolgo še bode te mirno gledali, da bodo votli nemškutarji naš lepi slavjanski jezik zametovali? — Mi nečemo več hlapeci Nemcov ostati. — Prosimo vse rodoljube gospode duhovnike in učitelje de naj namesto po nemško pisanih oznani ktere bi imeli razglašati, že v slovensko predstavljene tirjajo. Tudi Grajšine naj Slovencam po slovensko pisane pozive pošlejo. Sila kola lomi, in to bode glave nemškutarjskih uradnikov omehčilo, njihovega ogovarjanja in gerdjenja pa se nič več ne bojimo. — Če nas pritepenci v našoj vlastnoj domovini očitno zaničujejo, smo si bogme sami krivi. — Vse za Slavjanstvo.

Vesti iz Štajera. Dnevi silno imenitniga časa so pred nami bežali na tehtnico presodbe Božje in očividno je neka višja moč čuvala nad nami Slavjani. Približava se doba osrečenja slavjanskega rodu, po svitloj danici se že rumeni obnehje od mladoletnega solnca, in nadjamo se, da bomo skoro vidili svitlo žare po tisučletnoj tmni. Vlastenci! treba je, da zgodaj vstajamo, ako hočemo deležni postati neizrečenega veselja, katero nam je večna pravica omislila. — Govori in misli se prav lahko ino lepo od narodnega osrečenja, od blagih časov srečne prihodnosti; alj da se ove želje obistine, da se sverši, kaj je potrebno k tak velikemu nalogu, je treba dela, nevtrudljive marljivosti v vsakem kotu. Skerbimo tedaj, da sami dosežemo potrebne znanosti, da se naše ljudstvo izobrazuje, da se naša nadopolna slovenska mladež spodobno podvuči. —

„Slovenia je v rokah Božjih in iskrenih domorodcov.“ — Kjer je pravica, tam je tudi Božja pomoč. — Kdo pa bode dvomil, da so naši izkreni vlastenci, posebno pa slovenske družtva v Ljubljani in v Gradcu (blagega opomina) nas v zadnoj nevarnoj dobi varovale, da nismo v neskončne brezdné tisučletne nesreče zopet zagazili? — Preserčna vam bodi hvala predragi rodoljubi! mi smo se popolnoma prepričali, da vi le našo srečo želite, mi pa vam že zanaprej [posluh obljubimo, ako nas Bog pa z nevarnostjo obišče. — Nemec ni nikolj bil Slovencu prijatelj, torej so nam se tudi takrat samo hlinili, da bi mi jim pomagali hram nemške slava, nemške sreče sozidati, mi pa bi potlej smeli v hlevu stanovati. Mi bi morali iti puntarskim Bečanom na pomoč, kateri so se bili z Magjari zvezali v pogubo Slavjanstva. Bog nas vari! — Stotere laži so

po deželi raztrosivali. p. Dr. Rudolf Puff, profesor v Mariboru je hodil okoli Svičine (Witschein), kjer je pravil nevednemu ljudstvu, da je Jelačić s svojimi razbojniki (!!) od Magjarov pobit, in da gre skoz Avstrijsko in Štajersko domu, po poti pa bode vse pobijal in požigal; naj tedaj černo vojsko napravijo in mu proti Beču naproti grejo. To je tisti gospod profesor, kateri je v prvih dnevih mlade ustave nekemu djaku, ki je slavjansko zvezdico nosil, rekel: vzemi si konjščaka na cesti, pa si ga natekni na suknjo, to bode prava slavjanska zvezda. — Slovenci pa še terpijo takega učitelja svoje nadepolne mladeži, pa še v slovenskoj zemlji?! — Tudi nekteri duhovniki so se pečali s černo vojskoj v porazumljenju z nemškutarskimi pisarji, in so pustili in zapovedovali zvoniti. Bog daj, da bi bili svojoj neumnosti k pokopu zvonili, p. v Vurbergu (Wurmburg) in pr. sv. Barbari poleg Vurberga. — Zdaj, ko je že nesrečni punt zadušen, ko že vsaki človek namembo imenovanega punta pozna, vprašam jaz, jeli so taki ljudje prijatelji slovenskega ljudstva? Jeli so to pastirji, kateri svoje življenje dajo za svoje ovce? — Poiščite si drugo domovino, prenemški gospodje, Nemci, naši sovražniki. alj vaši prijatli vas bodejo saj z veseljem sprijeli. Kadar bodemo mi po svojem hramu snažiti začeli, bi vi znali na smetišče priti, torej se le poprej poslužite našega ljudomilega sveta.

Tudi djanje g. Dainko-ta, dekana pri velkoj Nedelji, nekdanega slovenskega pisatelja nemoremo razumeti. Pri maši imenovanega gospoda, t. j. pri poznoj očitnoj Božjoj službi po nedeljah in praznikih se mora nemško popevati. Neke dve nemškutarce zijate na sodeh (Chor) med tem, ko slovenske deklice molčati morajo, in še le po doveršenoj službi se oglasijo naše Slovenke, katere po navadi prav lepo pojejo, da svojoj petičelnosti le nekoliko zadositijo. — Pri šotskem ogledovanju so povsod Nemščino za neobhodno potrebno v malih šolah priporočevali v pričo prostih ljudi. Nekteri so se g. dekanu posmehovali, nektere pa so vendar le zmotili. — Zdi se mi gospod po tem takem (pa brez zamere) da ste vi vse, kar ste bili poprej slovenskega spisali, za se, ne za Slovence spisali. — Pri sv. Rupertu v slovenjih goricah (g. dekan so imeli tudi ptujsko dekanijo pregledovati) so tudi ne na samozveličavno Nemščino pozabili. — Tam ni veselice, ker se nebi spominjali in čistili, Jelačić ino drugi imenitni Slavjani; vsigdar so samo slavjanske pesmi slišati, ino zdi se, da so ljudje voltoj Nemčariji na veke slovo dali. Za to se imamo zahvaliti iskremu roduljubom in pa zdravemu razumu tamošnjih Slovencev. Slava vam! —

G. Šlutenberga v Negovi pa še imam opomniti, naj spodobneje govori od slavnega Jelačića, katerega zasluge za Slavjanstvo, za celo carevino še ptujci spoštujejo. — Še mnogo napak bi imel javiti, mnogo nemškutarij od nekterih Bogu bodi potoženo duhovnikov, uradnikov, učiteljev, pa naj jim bode za letos oproščeno, — prihodno leto pa bodemo vse, kateri se z omikoj slovenskega ljudstva pečajo ne kot letos na rešeto, ampak na sito pretresivali. Če pa de se moral grom topov po Sloveniji razlegati, pa skokom pristopimo na desno slavjansko stran pripravni vmreti za pravico, vero, roda osrečenje — Božja pomoč pa bode z nami. ☺

Velka nesreča na Slovenski zemlji.

Iz Štajerskiga 26. grudna 1848. Pred osmim mesecem je bilo v starim Celi novo dete rojeno, čudno ino veličansko za pogledati. Na čeli njegovim so tri zvezde lisketale; vsi smo mislili, de pomenijo: svobodo, enakopravnost in bratinstvo. — Pa komej ko je začelo okolj kobacati, je nam pokazalo, kak zlo smo bili v zmoti! Prepričalo je nas hitro, de ni domače, de je ptuje in nam Slovincam sovraž-

no. Bolj smo spoznali, de perva zvezda scer resnično pomeni svobodo, za katero se hoče skušati, pa le svobodo za se, sužnost pa za druge; spoznali smo de druga zvezda pomeni le utiranje enakopravnosti, — in tretja namesti bratovšne le prepir, sovraštvo ino razdertje med mirolubim ludem. Ki je že vse po svoji glavi popačiti mislilo, resk! je odrezala Atropos z svojim neusmiljenim škarjam nit življenja! — Preden ko je zadnikrat dihnilo, je tako od sveta slovo jemalo: Veliko sim imelo skritih sovražnikov v svojim življenju, kateri so me zatirali, kolikor jim je bilo mogoče, — mi smert želeli, ja, me ubiti hotli! Pa očitno povem, de me nobena moč pod soncam ne zamora zatreti. Prostovoljno svet zapustim ino grem — rakam žvižgati! — Dete! ko bi se ne bilo tolkokrat že v svojim življenju po Košutovi navadi ino šegi nam gerdo zlegalo, bi tvojim poslednim besedam gotovo verjeli; pa pravijo:

Kdor silo rad laže,
Mu se figa kaže!

Nemške novine, (welchen die geachttesten Journale ihre Anerkennung gezollt haben — oder was?!?) v Slovenskim Celi so ptuje dete, in ravno zdaj umirajo! Oj, oj, oj! Šupirijo se pa vonder, de bi še znale živeti, kar je laž. Vonder jim iz globočine serca vsi pravi Slovenci želijo: Naj večno v miru počivajo!

Planinc.

Dalmacia.

Boka Kotarska 10. Grudna. Boka je zdaj mirna. Cela Boka Kotarska želi svitliga Bana in njegovo vlado. Zdaj nismo več sužni, kakor smo bili popred. Dve kompanie ličkiga regimenta so odšle iz Kotara v Dubrovnik. Vladika Černogorski kaznuje Černogorce, ako bi nakanili Boko napasti, to je novo znamenje njegoviga lepiga obnašanja proti nam, ino jugoslavijanske zveze. V Kotaru so tudi napravili „Slavijansko čitavnico“. Le naprej Kotarski bratje! (Sl. Jug.)

Iz Zadra 16. Grudna. Naj ljubši je nam to bilo, de smo se toliko zjunačili, de smo tihotapno policijo stierli; poslovlili smo njene kerte, in jim plačilo za tri mesce dali. Zdaj je nam mogoče slobodno se razgovarjat, in slobodno v bratovskih družbah se zbirati. Gotovo bolj ojstra je bila policia v Zadru kakor na Dunaju, kir je sam Meternih nanjo pazil. Pa zdaj se ogleduham slabo godi, okoli 900 (!) jih je bilo, naj bolje bode, naj se preselijo v Ameriko, de si bodejo tam kaj zaslužili, kir tukej so že na kant prišli. — Zdaj meščanski bratje bo treba skerbeti za naš narodni jezik, v kterimu je slava in ponos tistiga naroda, ki ga zna ceniti in čuvat. Na noge Zadrani in vsi Dalmatinci. Jankovič Stojan in Smiljanič sta vstala nas vodit k naši sreči, nas ohranit pred našim sovražnikom. Glejte blagi Car nam da poglavarja slavniga Bana Jelačića, kter je znami eniga jezika, vnet za bratovsko zvezo, in občinsko napredovanje! — Naj tudi mi stopimo v versto horvaškiga junaškiga naroda, ktir nam to želi, kar bode nam v srečo in slavo po svetu služilo. (Sl. Jug.)

Česka dežela.

Pri priložnosti ki bodo kmalo došli poslanci krajnskih stanov v Prago, Cesarju Ferdinandu zahvalo Krajncov razodet, Praški časopis: Narodny Nowiny tako govori: „Te dni bodo prišli v Prago krajnski poslanci, med kterimi so tudi Ljubljanski meščani, oddat adreso Cesarju Ferdinandu. Dostojno je, de bi naši meščani, posebno pa meščanska beseda (nek zbor) naše slovenske brate tako slavjansko pozdravili, kakor so posdravili vsako poslaništvo zrodnih narodov, ktero so sadašne politiške zgodbe v našo staroslavno Prago donesle.“

Tud mi vošimo de bi naši krajnski poslanci se korenjaško tam obnašali, in prav slavjanskiga duha se navdali.

Avstrijska dežela.

V Dunajskih novicah se bere sledeči oglas:

Med kmetovavci, kateri zvunej obsedeniga okrožja stanujejo se čez Hervate neslane govorce razširijo, kakor de bi bili trume razbojnikov in roparjev brez kakšne vojaške vlade.

Podpisane srejne, med kterimi je hervaška vojska šotorovala, s tem dajo na znanje, de so vse te govorce zadno pregrešno podpihovanje tistih hinavskih prijatlov ljudstva, kteri so maševavni roki pravice usli, in zdaj tudi med proste Avstrijske kmete prekleto seme razpora zasjati skušajo.

De mi resnico govorimo, če rečemo, de so Hervatje zavoljo ojstre službe, zavoljo njih ljudomilosti in pobožnosti spoštovanja in slave vredni. Ta junaški narod, zapustivši domače ognjiše, žene in otroke, navajen na vse reve, vterjen v večnim šotorovanju za napade burje in nevihte, je kervavi boj za celost naše države, za pravo svobodo narodov slavno avstrijsko armado bojeval, in torej gotovo zahvalo cele države zasluži.

Podpisani so srenjski možje krajev Inzersdorf na dunajskimu berdu, Rothneusiedel in zgornj Laa.

Ogerska dežela.

Po četertimu uradnimu oznanilu danimu 24. grudna od kneza Windišgreca iz glavniga stanu Ogerskiga stariga grada, prvi in drugi odsek armade pripravno med Hochstras in Rabam stojeta in napredna straža je že čes Rabnico pritislila, brez de bi se kje sovražnik pokazal.

Pred Leopoldstadtam je pod Simuničem, okoli Presburga pa pod Kempnam oddel armade. Pukovnik Hervath se je od Oedenburga proti Günsu vzdignil, de bi Percelna kir od Mure gnan se misli z Ogram pri Rabi zediti v hoko napadil.

Povsod kamor cesarska armada pride se orožja kmetam pobero, in v Požunski, Wiselburški in Oedenburški stolici sopet postava vlada. — Nugent s svojo vojsko se je 23. d. grudna od Radgone vzdignil, in čez Mura Szombat, St. Peter, do Kormenda prišel brez de bi ga kje sovražnik nadlegval. Gotovo se ga je Percel zbal.

Ptuje dežele.

Tiringske. Male države tiringske so po svetu svojih ministrov, ki so se v Goti snidili, zvezo med seboj napravile, bodo naprej občino tiringsko ministerstvo in tiringski narodni zbor imele.

Bavarska. Dozdajni ministri pod vodstvam Lerhenfelda (liberalista) so odstopili, razun ministra vojništva. Govori se, de bodo prejšni stari ministri zopet nastopili.

Hohencolersko-Sigmarinska dežela se bo po volji kneza s pruskim kraljestvam zedinila.

V Drašdonih (Dresden) so imeli serbski luzički luteranci drugo adventno nedelo prvi pobožni zbor s slovanskimi molitvami. Veselje je bilo med njimi veliko.

Laška. Nova rimska vlada, ktero je narodni zbor iz starašinov Rima in Bolonje in poglavarja Ankone sostavil, je „v imenu papeža“ nastopila — se ve, de le na videz. Proti prihodu francoske vojske se v pismu, ki ga je poročnikom vsih narodov naznavila, zlo groši. V Turinu so zdaj ministri vunder svoje delo novim izročili. Novi se imenujejo: „ministerstvo demokraško,“ in vodja imajo Giobertita, in obljubijo vso Italijo zediti, vojsko pak ko bo čas, z Avstrijo ponoviti.

Francozka. Kavenjak se hoče nek v Carigrad na Turško podati, kamur ga je turški cesar priti povabil, ako bi za vodja republike zvoljen ne bil. Čudno se je naključilo, de turški cesar ptujca k sebi vabi, kteri si je tako prisadeval, njemu podložno deželo, Algir, za Francoze pridobiti.

Britanska. Časopisi pravijo, de brodovje Napierovo proti Maroki ni res odjadralo. Kolerica se zopet razšira.

Prizadetja Gorno - Lužičkih Serbljev od pomladi leta 1848.

Sreda po Veliki noči t. l., na katero so se v Budisinu pervikrat soudje o Veliki noči 1847 osnovane „Mačice serbske“ sošli, je ob enim dan, na kateriga se je prizadevanje Gorno-Lužičkih Serbljev krepkejši pričelo. Sklenili so namreč h koncu skupšine prošnjo zastran serbske narodnosti na Saksonsko ministerstvo poslati.

V prvih dnevih Rožnika je bila izdelana, in poglobitni stavk se je takole glasil: Saksonsko ministerstvo naj si prizadeva in pripusti, da ima serbski jezik v deželi ravno liste pravice, kakoršne ima nemški v nemški deželi, in to posebno v šolah, v cerkvi, pred gosposko in sodbo. Z 5000 podpisov predvideno je to prošnjo serbska deputacija proti koncu Maliserpana saksonskemu predsedniku ministerstva prinesla. Ministerstvo se v ti reči ni nič družiga storilo, kot da je Budisinsko krožno vodstvo in to sopet serbske duhovne in učitelje za njihove misli v ti zadevi poprasalo, in na saksonskim deželnim zboru, kter se bode skorej snidil, se bode o temu govorilo.

Druga reč, ki je hočemo opomniti, so serbski narodni prazniki. Ti obstoje v prepevanju novih narodnih pesim, veasi tudi v večjih delih; tudi druge slavjanske melodije z novimi serbskimi besedami prepevajo, ktere veči del z obedjo in s plesam končajo. Letos so dva taka praznika obhajali. Eniga so 13. Rožnika v jedru katoličkah Serbljev, v toplihah Šmekvicovih „družiga 11. Kimovca na izhodni serbski meji v ponemčenim mestu Löbau obhajali. Za narodnost sta oba verlo važna.

Tretje, kar je opomina vredno, je združljivost (Association) Serbljev. Od mesca Rožnika do slej se med njimi družtva snovajo, ktere če prav po svoji notori različne vunder vse povzdigo in vkrepenje narodnosti za svoje vodila spoznajo.

Pervo pleme družtev so „serbskije burskije towarstwa“ (serbische Bauernvereine.) So skozi in skozi za ljud, kmetje so predsedniki in odborniki, in le pisavei so učitelji; duhovni gospodje, in scer v vednostih omikani Serblji so soudje. Takih družtev se do slej že devet šteje; na vse strani dežele. Namemba njihna je, ljudstvo z svojimi politiškiimi razmerami soznati, in narodnost varovati; politiško njihno vodilo je ustavná monarhia na demokratiški podlagi.

K tim družtvam se more posebno še „serbskije rječenskije towarstwo“ (serbischer Rede-Übungsverein) v Budisinu prištetí, ktero veči del iz študiranih Serbljev obstoji, in poverh še posebno namembo izobraženja serbskiga jezika pred očmi ima. Je tedaj serbska pripravnička šola ga prihodno ustmenost in javnost pri sodbinim ravnanju. Tudi je nar krepkejši, in pri zadni skupšini poslancov raznih kmečkih družtev so ga za središno politiško družtvo postavili. Te družtva so tedaj drugo prošnjo na ministerstvo poslale, s katero terjajo, da bi se pri ti priči vse postave in deželne oznanila tudi v serbskimu jeziku natiskovale, in da bi se to koj z novo volitno postavo pričelo. To je dovoljeno, in literat Šmoler je za prestavljavca in serbski pravdosrednik za pregledovavca deželnih postav odločen.

Drugo pleme družtev so „serbskije navedženskije towarstwa (serbische Bildungvereine); katerih je zdaj tri med ljudstvom osnovanih. Na čelu stoji duhovni in učitelji, in njihna namemba je, serbsko ljudstvo če dalje bolj izobraževati. Ker so veči del na tacih mestih postavljene, kjer prvih družtev ni, tudi politiških reči ne izjemljejo.

Družtvo tretjiga plemena obstoji v Budisinu pod naslovom „serbskije cyrkvinske towarstwo“ (serbisch kirchlicher Verein). Osnovano je od katoličkah Serbljev pod vodstvom kaplana Kučanka, in ima namembo, katoličkiga Serblja s cerkvenimi okolšinami soznati; za podlago so govore in učene besedovanja o razdelkih cerkvene zgodovine zvolili.

Tedaj so se Serblji močno gibati začeli. V kratkim že 14 družtev med ljudstvom, ktero še 100000 glav ne šteje, brez da bi že pred obstoječih družtev med protestantičkimi kandidati bogoslovja, med gimnazisti, učitelji in in učiteljskimi seminaristi le z besedico omenili. Vunder je še veliko ledine, posebno v slovstvu.

Matica ima pač že okoli 150 udov, tode pri vsakoletnim majhnim plačilu sleherniga (v. l. 2 gl.) in pri pouzankanju kapitala še

ne more veliko pomagati. Tudi ljudstvo še dvojni pravopis loči, katoličkah in protestantičkah Serbljev. Matica je pač že občeslavjanskiga vpeljala; tode, koliko vode bo šepreteklo, de se ga bo ljudstvo poprijelo. To bi se znalo po časopisih zgoditi, kteri bi v začetku še v staro navadnim pravopisu tiskale in pologame noviga se poprijemali. V Gorno-Lužičkim narečju obstojta zdaj te dva serbska časopisa, „Tyždenska novina“ in „Missionskije powjeczje“; tode oba sta v protestantičkim pravopisu tiskana, tedaj ju katolčaní le malo bero.

In vunder se bi moglo tudi za te skerbeti, trud bi se splačal. Če jih je prav le malo, (10000 duš), se le vunder pri njih se najde nepokvarjeno Serbstvo v seegah in nošah; in po priliki se veliko več odeležujejo pri Matici, kakor protestantje; od 12 imenovanih družtev so 4 iz čisto samih katolčanov, in pri središnjemu družtvu so 9 protestanti pomesani.

Kako je bilo tedaj želeti, de bi tudi v katoličkim pravopisu kakšni časopis izhajal. Verli rodoljub, Kučanek, kaplan pri serbsko — katolički srenji v Budisinu je tedaj izdajo in vredništvo časnika „Lutnička“ v katoličkim pravopisu prevzel, katero, kakor nam prvih pet listov kaže, je prav izurjeno delo. Izhaja vsak teden enkrat pol pole, vsakoletno plačilo je 1 gl. 15 kr. sr.

Naročuje se al pri gospodu bogoslovcu Benkotu v vendiškim seminaru (Kleinseite Nr. 90.), al pa pri expedicii Slavjanskih središnjih listov.

(Sl. C. Bl.)

Franc Veriti,

rojen Lah in verli slovenski pisatelj.

Imenik Ljubljanske škofije pravi, de je bil častiljiv gospod Franc Veriti 16. Prosinca 1771 v Vidmu na Benečanskim rojen. Slišal sim praviti, de je po tem, kadar je nižje šole dokončal, na morje prišel in večkrat Afriko in Azijo obiskal. To mu je dalo priložnost, de se je marsikaj s svojimi očmi naučil. Potlej ga previdnost božja zopet v šolo napoti. Leta 1800 je dokončal na Laškim bogoslovske šole, ino je bil za mašnika posvečen. Ker je pa tačas na kranjskim močno duhovnov manjkalo, ga vzame nadškof Mihael v Ljubljansko škofijo.

Kadar pride na Kranjsko, je bil naj pred nekoliko let kaplan na Kerki in po drugih krajih. Desiravno ni kar besedce slovenske znal, kadar je v naše kraje prišel, se je vunder nevtrudljivo prizadeval dolžnosti duhovniga pastirja zvesto spolnovati. Torej pustane kmalo fajmošter v Horjulu in leta 1840 kanonik v Novim mestu na Dolenskim, kjer se dan današnji zdrav in vesel živi, ino neprechama slovenske knjige piše.

Mnogobrojne Veritove dela (opera) obsežejo ascetične in bogoslovske reči. Nekoliko jih je že prišlo na svetlobo, druge pa še v rokopisih počivajo.

Natisnjene so sledeče dela:

1. Izlaganje naukov na gori. 1826. Te bukvice so perveneec Veritoviga peresa.
2. Življenje svetnikov 1828. To delo obstoji iz štirih debelih knjig, velja 4 gold., in je naj bolje izmed vsih natisnjenih del. Pisatelj ga je izdal s pomočjo naročila. Kadar so se jeli naročniki na prvo knjigo zbirati, so se mu nektere muhe posmehovale rekoč: „No, Lah bo nam pa že kaj lepiga spisal.“ Odtod je prišlo, de je prva knjiga le malo naročnikov imela. Pa še komaj je prva knjiga zlato sonce zagledala, so že mogli vsi zabavljivci jezik za zobim deržati ker jo je vse hvalilo. Torej se je tudi zgodilo, de se jih je na drugo se čez 1700 naročilo. De ljudje življenje svetnikov res radi bero, nam že to priča, ker je bilo že trikrat natisnjeno. Vsaki pot po 2000 iztisov.
3. Popotnik. 1828. Te bukvice so bile z veliko hvalo sprejete, ino so prav za prav moralni roman.
4. Izlaganje pasiona. 5. Izlaganje svetih evangeljev. 6. Pripravljanje k smerti. 7. Veliki kersanski nauk. Obseže štiri precej debele bukve, in je naj obširniši slovenski katekizem. 8. Mali kersanski nauk. 9. Terpljenje Kristusovo. 1845. In še druge.

Nar važniši rokopisi so le ti:

1. Dušni abecednik. Knjižurina od 100 polá in folio. V tih bukvah je neizrečeno ve-

liko kersanskih resnic, ktere v abecednim redu ena za drugo sledijo. Vsaka je mnogostrano in prav obširno razložena. Ako bi Bog dal, de bi te bukve kdaj na svetlobo prišle, bi bile pridgarjem kaj koristne. 2. Raslaganje vsiga noviga testameta. Štiri knjige v 4tini. Vsako knjiga obseže 80 pisanih polá. 3. Pridige. Štiri knjige. Vsaka ima 70 polá. 4. Skrivno razodenje. 5. Zakaj in kako je Jezusa ljubiti in mu služiti. 6. Zgodbe iz djanja apostelnov. 7. Življenje nekterih služabnikov božjih. 8. Pridige ob mnogoterih priložnostih. Ena debela knjiga i. t. d.

Preden sklenem svoje pisanje, hočem se nektere reči premisliti.

Častiljiv gospod Veriti ni kar besedce slovenske razumel, kadar je na Slovensko prišel. Godilo se mu je, kar jezik zadene, skorej tako, kakor Baragu in Pircu med severnimi Amerikanci. Takrat je bilo še silno težko slovenskiga jezika naučiti se; ker se nismo imeli ne dobre slovnice ne obširniga slovarja. Pridig, zunaj par starih vampov, še nikakoršnih ni bilo v našim jeziku. Z eno besedo, vsih slovenskih bukev je bilo ob tistim času malo več, kakor jih je potlej sam g. Veriti spisal.

Tode kolikor večji so bili zadržki, toliko terdnejši je bila pa tudi volja njegova slovensine naučiti se. Torej se je nevtrudljivo učil, in se je je kmalo za silo naučil. Ali s tim se ni bil zadovoljen, temuč je v nji neprechama napredoval, dokler se je ni tako naučil, de je bil v stanu čedno slovensko govoriti in pisati. Pač res je: „Labor omnia vincit.“

Gotovo ga ni moža na Slovenskim, kteri bi gerdim nemškutarjem lepši izgled dajal in njim terši jezike zavezal, kakor častiljiv gospod V. Če se je Lah mogel slovensine naučiti, je gotovo bosa, kar nemškutarska plaža trobi rekoč: „Die verfluchte Sprach (časten ime materniga jezika:) ist zu schwer. Wer soll sie erlernen?“

L. Pintar.

Čudni knjigojedje.

Smešnica.

Že naš slavni Prešerin je od nekiga čudniga dihurja zapel:

V Ljubljani je dihur, ki noč in dan žre knjige.

Od sebe pa ne da nar majni fige.

Pa ta dihur je le muha proti tistimu, od kteriga nam glasovit ruski basnik sledeče pripoveduje.

Eden izmed peklenkskih vragov namreč je v to obsojen, de na temu svetu le knjige požirat mora. Pri temu trudnimu delu se vendar hvali de mu nemška piča posebno dobro tekne. Enkrat ko je ta knjigojedni hudic v svoji temni izbi ravno prav lačen knjige žerl, zagleda prestrašen, de mu je strop nad glavo vpočil, in de zkozi ljuknico sončni žark zabliši.

Hudoba že od nekđaj svetlobe sovražnik, premišluje, kako to ljukno zamašit, kar zagleda na tleh knjizico z naslovom: „Schellings System des transcendentalen Idealismus.“

Vesel poskoči, knjizico vzame, z njo ljukno zamaši rekoč: „Tukaj je mesto zate, skoz tebe na veke ne bode luč prišla!“

Zmes.

Angličanski časopisi pravijo, de bode o kratkim Meternich (Slavjanam nesrečniga spomina) neke liste čez nemško središno ali centralno oblast na svetlo dal. Težko bodo Gospod Meternich od nemške centralne oblasti nam kaj važniga povedat znali. Svetvali bi jim, de bi rajši od nemške centralne nemoči ali votle oblasti pisariti blagovolili.

Zitni kup.	V Ljubljani		V Krajnji	
	23. Grudna.		18. Grudna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
Srednja cena 1 mernik.				
Pšenice domače	2	39	2	30
» banaske	2	56	2	48
Turšice	—	—	1	35
Sorčice	—	—	1	58
Rži	—	—	1	43
Ječmena	1	27	—	—
Prosa	1	30	1	25
Ajde	1	12	1	15
Ovsa	—	51	—	49